

W ramach pierwszego zarzutu wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd uznał za dopuszczalny zarzut przekroczenia uprawnień przez Komisję podniesiony przez stronę skarżącą dopiero na etapie repliki z naruszeniem art. 48 ust.2 regulaminu postępowania. Ponadto, Sąd sam określając do jakich przepisów prawa wspólnotowego odnosi się drugi zarzut skargi przekroczył zakres swej kontroli sądowej.

W ramach drugiego zarzutu wnosząca odwołanie podnosi, iż Sąd popełnił błąd prawny w interpretacji zakresu i sposobu wykonywania uprawnień Komisji przyznanych jej w art. 9 ust.3 Dyrektywy 2003/87/WE. Zarzut ten dzieli się na dwie części.

Wnosząca odwołanie podnosi w ramach pierwszej części tego zarzutu, iż Sąd stwierdziwszy brak uprawnienia Komisji do stosowania przy kontroli notyfikowanych jej KPRU II z kryteriami Załącznika III Dyrektywy 2003/87/WE zweryfikowanych danych CO₂ pochodzących z tego samego źródła (CITL) dla wszystkich Państw Członkowskich za ten sam okres (rok 2005) oraz do oparcia jej decyzji na prognozach rozwoju PKB w okresie 2005-2010 opublikowanych w tym samym okresie dla wszystkich Państw Członkowskich dokonał błędnej interpretacji art. 9 ust.3 Dyrektywy 2003/87/WE z naruszeniem zasady równego traktowania.

W ramach drugiej części tego zarzutu wnosząca odwołanie podnosi, iż Sąd negując prawo Komisji do niewykorzystania przy ocenie KPRU II danych użytych przez dane Państwo Członkowskie oraz do wskazania w jej decyzji odrzucającej KPRU II i przyjętej na podstawie art. 9 ust.3 Dyrektywy 2003/87/WE maksymalnego poziomu całkowitej ilości uprawnień, którą Państwo Członkowskie może rozdzielić, błędnie zinterpretował art. 9 ust.3 Dyrektywy 2003/87/WE wskutek pominięcia jej celu i przedmiotu.

Zdaniem wnoszącej odwołanie kontrola a priori KPRU II na podstawie art. 9 ust.3 Dyrektywy 2003/87/WE ma na celu umożliwić realizację jej celu tj. wpierać zmniejszenie gazów cieplarnianych w efektywny pod względem kosztów oraz skuteczny gospodarczo sposób oraz zapewnić prawidłowe funkcjonowanie systemu wspólnotowego handlu uprawnieniami. O ile prawo do wydania decyzji odrzucającej KPRU II jest ograniczone czasowo, o tyle sposób wykonywania przez Komisję jej uprawnień kontrolnych na podstawie art. 9 ust.3 zdanie pierwsze Dyrektywy 2003/87/WE należy interpretować biorąc pod uwagę cel całego postępowania kontrolnego tj. zapewnienie, iż jedynie KPRU II zgodne z kryteriami Załącznika III w tym, w szczególności tymi ustanowionymi w pkt. 1-3, mogą stać się ostateczne i stanowić podstawę dla Państw Członkowskich do wydania ich decyzji w sprawie całkowitych ilości uprawnień do rozdzielania.

W ramach trzeciego zarzutu wnosząca odwołanie podnosi, iż Sąd stanowiąc, że Komisja powinna była wyjaśnić na ramach zaskarżonej decyzji dlaczego dane użyte w KPRU II Rzeczypospolitej Polskiej były „mniej wiarygodne” omieszkął uwzględnić całą treść uzasadnienia zawartego w motywie 5 zaskarżonej decyzji i, w każdym bądź razie, przekroczył zakres obowiązku uzasadnienia ustanowionego art. 296 TFUE.

W ramach czwartego zarzutu wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd w błędny sposób zastosował przesłankę rozdzielenia przepisów zaskarżonej decyzji stwierdzając, że ustępy 2-5 jej artykułów 1 i 2 odnoszące się do niezgodności KPRU II z innymi kryteriami Załącznika III Dyrektywy jak ich ustępy pierwsze nie są od nich rozdzielne. Błędna analiza Sądu doprowadziła do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w całości.

(¹) Dz. U. L. 275, str. 32; Polskie wydanie specjalne Rozdział 15 Tom 07 str. 631 — 646

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Collège d'autorisation et de contrôle przy Conseil supérieur de l'audiovisuel (Belgia) w dniu 11 grudnia 2009 r. — RTL Belgium SA (dawniej TVI SA)

(Sprawa C-517/09)

(2010/C 51/30)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Collège d'autorisation et de contrôle przy Conseil supérieur de l'audiovisuel

W sprawie: RTL Belgium (dawniej TVI SA)

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni pojęcia „faktycznej kontroli zarówno nad wyborem audycji, jak i nad sposobem ich zestawienia” określonego w art. 1 lit. c) dyrektywy z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (¹), zmienionej dyrektywą 2007/65/WE (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) należy dokonywać w ten sposób, iż można uznać że spółka z siedzibą w państwie członkowskim, która może w drodze koncesji udzielonej przez rząd tego państwa członkowskiego dostarczać audiowizualną usługę

medialną sprawuje w rzeczywistości taką kontrolę, mimo iż deleguje, z uprawnieniem do dalszego delegowania, spółce trzeciej z siedzibą w innym państwie członkowskim, w zamian za zapłatę nieokreślonej kwoty odpowiadającej całkowitemu obrotowi z reklamy uzyskanemu w wyniku rozpowszechniania tej usługi, realizację i produkcję wszystkich programów w ramach tej usługi, udostępnianie na zewnątrz informacji w zakresie ustalania harmonogramów programów, jak również świadczenie usług finansowych i prawnych, zarządzania infrastrukturą oraz innych usług związanych z personelem i mimo iż wydaje się, że to w siedzibie tej trzeciej spółki podejmowane są i wykonywane decyzje w zakresie zestawiania audycji oraz ewentualnych zmian i zakłóceń w harmonogramie, które wynikają z aktualnych wydarzeń ?

(¹) Dyrektywa 89/552/EWG Rady z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 298, s. 23)

Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Rumunii

(Sprawa C-522/09)

(2010/C 51/31)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Recchia i L. Bouyon, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rumunia

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie wyznaczając w sposób wystarczający, pod względem liczby lub powierzchni, jako obszarów specjalnej ochrony obszarów najbardziej odpowiednich dla ochrony gatunków ptactwa wymienionych w załączniku I do dyrektywy 79/409/EWG (¹), jak również gatunków wędrownych, które powracają na jej terytorium, Rumunia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4 ust. 1 i 2 tej dyrektywy;

— obciążenie Rumunii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa z późniejszymi zmianami reguluje ochronę wszystkich gatunków dzikiego ptactwa występujących naturalnie na europejskim terytorium państw członkowskich. Zobowiązania wynikające z dyrektywy mają zastosowanie do Rumunii począwszy od daty przystąpienia (1 stycznia 2007 r.). W rezultacie Rumunia zobowiązana jest zakończyć zgodnie z art. 4 ust. 1 i 2 wyznaczanie obszarów specjalnej ochrony na swoim terytorium.

Po zbadaniu obszarów specjalnej ochrony wyznaczonych przez władze rumuńskie Komisja stwierdziła, że takie wyznaczenie najbardziej odpowiednich obszarów jako obszarów specjalnej ochrony nie jest wystarczające pod względem liczby i powierzchni.

W niniejszej sprawie obszary wyznaczone przez Rumunię jako obszary specjalnej ochrony zostały zbadane w oparciu o wykaz obszarów o znaczeniu dla ornitofauny sporządzony przez organizację BirdLife International i w oparciu o podobną analizę opracowaną przez Societatea Ornitologică Română. Procedura dotycząca wyznaczania stref o znaczeniu dla ornitofauny w Rumunii zakończyła się w 2007 r. i doprowadziła do wyznaczenia 130 obszarów o tym charakterze.

Pośród łącznej liczby 130 obszarów o znaczeniu dla ornitofauny, mających powierzchnię wynoszącą 4 157 500 ha, władze rumuńskie wyznaczyły jako obszary specjalnej ochrony tylko 108 obszarów o powierzchni 2 998 700 ha, z których zaledwie 38 zostało uznanych w całości za obszary specjalnej ochrony.

Ponadto 21 obszarów o znaczeniu dla ornitofauny, mających powierzchnię wynoszącą 341 013 ha, nie zostało jeszcze wyznaczonych jako obszary specjalnej ochrony w Rumunii, a wielkość 71 wyznaczonych obszarów specjalnej ochrony znacząco odbiega od wielkości obszarów przeznaczonych pod ochronę ornitofauny.

Poza tym jakkolwiek 71 obszarów o znaczeniu dla ornitofauny nie zostało w całości zarejestrowanych jako obszary specjalnej ochrony, a postępowanie w sprawie wyznaczenia nie dotyczy 21 obszarów o znaczeniu dla ornitofauny, władze rumuńskie nie dostarczyły żadnego wykazu ani nie poinformowały o żadnej metodzie naukowej, które usprawiedliwiłyby takie różnice pomiędzy obszarami o znaczeniu dla ornitofauny i wyznaczonymi obszarami specjalnej ochrony.

Z takiego braku wyznaczenia, a także z częściowego wyznaczenia odnośnych obszarów o znaczeniu dla ornitofauny wynika brak środków ochrony gatunków wymienionych w załączniku I do dyrektywy 79/409/EWG i gatunków wędrownych, co stanowi naruszenie art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy 79/409.